

לה היה קל יותר להסתדר עם שליחי השלטונות באשר ממנה לא יכולו לتبיע מידע מדויק על המתרחש במושבה.

שלש בנות ערובה היינו ונצטוינו לכלת לג'יזה. הגינזרים רכוב על סוסו ואנחנו צועדות לפניו. לפני צאתנו לדרך, פנתה אליו אשת המוכתר ואמרה לו בהצבעה עלי: "תשמר על הבינה (הבת)azzo". על כך השיב: "זו? אותה אני אהרוג בדרך". וכדי להמחיש כי אמנס מתכוון הוא לכך, התכווף מעל סוסו והנחתת מהלומת אגרוף בריאה על ראשו. להרגני לא הצליח בכך וגם אחר-כך לא קיים הבטחתו והסתפק באוותה מהלומה בלבד. גם לי זה הספיק.

הדרך ממטולה לג'יזה — מהלך שעתים — נמשכה הפעם הרבה יותר. הנשים, האחת שתומת עין וכבדת גוף והשנייה גם היא לא זריזה ביותר, התקשו בהליכה. אייכשו הגיענו לג'יזה והובאנו ישן אל הסאריה.

הורדנו אל חצר תחתית. ואם גם לא "הושלכנו" אל בור הכלא — גם בפתחו של הבור — הקורי בפי העربים ג'ואה ג'ואה (פנימה פנימה), היה המראה מזעזע. בשビルנו הנשים, לא נמצא שם כנראה מקום ואחרי ישיבה ארוכה ליד הבור, הובילנו אל בית מלון, אם אפשר לקרוא לו כך, והופקדו בידי הערבי בעל המלון והוא שימש לנו סורה.

חברותי לחדר היו כבנות שלושים וארבע ובפני נערה בת 15-16 — היו זקנות, זקנות; ועל מה, לכל הרוחות, יכולתי לשוחח עמן ומה גם שהן דיברו אידיש והעברית שבפיהם הייתה דלה ועלובה.

ידעתי שאת הלילה נעשה במעצר אבל איך אחזיך מעמד בשעות "הארוכות" למשך עד אשר יבואו לשחרר אותנו. לא תארתי לי שייהיו אלה ימים ארוכים ולא שעוט. אבל...